

for ikke noget stabilt Grundlag for Udskrivning af Skat, Ejendomsskylden var betydelig bedre. Hvor det ærede Medlem har det fra, ved jeg ikke, men det passer i hvert Fald ikke. Saaledes er Forholdet ikke, og saaledes kunde det heller ikke blive. Ejendomsskylden er nemlig Udtryk for Ejendommens Værdi i Handel og Vandel i den Tilstand, hvori den befinder sig. Den falder ikke en Gang retfærdigt paa to lige store Landbrugere. Man tænke sig blot, at den ene har sin Jord i god Kultur, passer den godt o. s. v., medens den anden forsømmer sin Jord, saaledes at der kun gror meget lidt paa den, men Jordens Beskaffenhed og Beliggenhed er ganske den samme; den Ejendom, der holdes i god Kultur, sættes da selvfølgelig til en højere Værdi, fordi man jo gerne vil betale den Kulturværdi, der er nedfældet i denne Ejendom. Og hvad betyder det? Det betyder, at man gennem Ejendomsskatten straffer denne Mand for hans Flid ved Siden af, at han faar tilstrækkelig Belastning for sin Flid gennem Indkomsts-katten. Er det da virkelig Meningen, kan nogen mene, at Flid og Dygtighed skal beskattes, baade naar det gælder Værdien, og naar det gælder Indkomsten? Jeg skulde dog mene, det maatte være i Pagt med en god konservativ Tankegang, at man kun beskattede Fliden og Dygtigheden den ene Gang. Skatten paa fast Ejendom er i Virkeligheden — og derfor forstod jeg heller ikke det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen rejste i Gaar — en Skat paa Værdien, uanset om man ejer den selv eller skylder den bort; den er en Skat paa den Samfundet tilhørende Værdi, som man optager, medens derimod Indkomst- og Formueskatten er en Skat paa den Evne, man har til at indvinde Indtægter gennem det Erhverv, man sidder i. Derfor kan man ikke spørge, om den ene Skat er mere retfærdig end den anden; jeg vil hellere spørge: mener man, som jeg før sagde, at den, der forsømmer sin Ejendom, skal have en Præmie derfor, og den, der driver den godt, skal have en Straf derfor, ogsaa gennem Ejendomsbeskatningen? Jeg kan knap tro, at man kan mene noget saadant; allermindst kan jeg tro, at konservativt tænkende Mennesker skulde være af den Opfattelse, thi jeg synes, det maa stride fuldkommen mod gode konservative Principper. Jeg har fremdeles den Tro og det Haab, at de Konservative vil arbejde med paa denne Sags Løsning og Gennemførelse, og det vil jeg vedblive at tro, indtil jeg bliver forvisset om, at

jeg tager fejl, men det faar vi nu altsaa at se.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvordan dette Vurderingsgrundlag er, vil jeg gerne udtale min Anerkendelse af Vurderingsmyndighederne, der ude i Kommunerne netop har vist Forstaaelse af, at Husmandsjord skal vurderes i Forhold til Beskaffenhed og Beliggenhed ganske som Gaarde. Men først vil jeg gerne stille nok et Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Fibiger, som fandt, at det var vanskeligt at vurdere Jord: Mener det ærede Medlem sig virkelig i Stand til at vurdere en Ejendom uden at forvise sig om, hvordan Jordens Værdi er? Saa bliver det i hvert Fald en meget fejlagtig Vurdering. Man kan nemlig ikke vurdere hverken en Gaard eller et Hus uden at forvise sig om, af hvilken Beskaffenhed Jorden er, og jeg skulde ogsaa tro, at det ærede Medlem selv har en god Forstaaelse af, hvor meget hans Jord repræsenterer. Man kan naturligvis tale om, hvorvidt det Niveau, Jordværdien er sat paa, er for højt eller for lavt; man kan diskutere om, om man har fundet det absolut rigtige, det kan man ved enhver Vurdering. Alle disse Vurderinger foreligger imidlertid offentligt for Alverden, enhver kan se dem efter og kritisere dem, men naar der opgives Indkomster og Formuer, holdes Opgivelserne for de enkelte tilbage hver for sig. Hvad skal man da tro er bedst, det, som alle kan se, eller det, hvoraf ingen Enkeltheder kommer frem, men man blot skal tro, at saadan og saadan er det i det væsentlige. Jeg føler mig overbevist om, at det, der foreligger offentligt for Alverdens Kritik, giver et mere rationelt Grundlag end det andet. Sidst jeg talte om disse Forhold, var vor afdøde Kollega Ordfører for det konservative Folkeparti, og da tog jeg en Skyldkreds i Jylland. Denne Gang tænker jeg at tage en Skyldkreds paa Sjælland, hvor Hartkornet er godt — der er forskelligt i Posen —, for at illustrere, hvorledes Forholdet er mellem større og mindre Ejendomme. I Vurderingssproget taler man om Gaarde ned til 1 Td. Hartkorn, de fleste Stats-husmandsbrug og næsten alle de, der er oprettet paa Lensjord, er over 1 Td. Hartkorn, gaar altsaa ind under Gaarde, og for saa vidt sætter de Ejendommene op. Billedet vilde blive grellere, naar man kunde pille disse ud og tage dem hver for sig. Tager jeg nu Øster Flakkebjerg Skyldkreds og min egen Kommune, og den kender jeg godt, saa svarer alle Gaarde fra 1 til 12 Tdr. Hartkorn — der